

Ἔς τὴν ἄχαρην ἀκροποταμιά, ἔς τὴν χέρσα καὶ ἔς τὴν ἔρημ.
ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή² 58. β) Ὁ μὴ εὐχάριστος, δυσά-
ρεστος Κεφαλλ.: Σβήνει τὰ εὐχάριστα καὶ γράφει ἄχαρα
(ἐνν. πράγματα). γ) Ἀδέξιος, ἀνίκανος Θράκ. (Μάδυτ.
Τσακίλ.) Λευκ. Μακεδ. (Θεσσαλον. κ.ά.)—Λεξ. Δημητρ.:
Πολὺν ἄχαρος ἄνθρωπος, μὴδὲ μὲν λαγύνα νερὸν δὲ φέρει ἔς τὸ
σπίτι τ' Τσακίλ. Ἀχαρὴ δούλα Θεσσαλον. Ὀλότελ' ἄχαρη,
οὔτε νὰ ράψῃ δὲν ξέρει Λεξ. Δημητρ. 3) Ἀνυπότακτος,
ἐπὶ αἰγὸς Κρήτ. Συνών. κακότητος, κακόχαρος.
4) Ὁ μὴ εὐδοκίμων Σῦρ.: Εἶναι ἄχαρα τὰ μελίσσια, μο-
νόχρονα τὰ πιάνει ψόφος. 5) Εὐτελής, μικρᾶς ἀντοχῆς
Θράκ. (Τσακίλ.) Πόντ.: Πῆρε παννὶ γὰρ παντ' ἰόνι ἕνα ἄχαρο
πρᾶμα Τσακίλ. 6) Φιλίσθενος, ἀδύνατος Ἡπ.—Λεξ.
Δημητρ.: Εἶναι ἄχαρος ἀπὸ τῆς γειᾶς τοῦ Ἡπ. Μαῦρος κί ἄ-
χαρος αὐτόθ. Εἶναι ἄχαρο τὸ κορίτσι, δὲν κάνει γὰρ δουλειὰ
Λεξ. Δημητρ. 7) Κακὸς Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Ρο-
χοῦδ.) Πελοπν. (Μεσσ.): Ἀχαρο δουλειὰ Μπόβ. Ἀχαρο
καιρὸ αὐτόθ. Ἀχαρο μερία αὐτόθ. Ἀχαρε γυναῖκα (ἐταί-
ραι) αὐτόθ. Ἀχαρο γὰρ καλὸ (κακὸν ἀντὶ καλοῦ) αὐτόθ.
Ποιὸς μῆνας εἶναι καλὸς καὶ ποιὸς εἶναι ἄχαρος, κακὸς Μεσσ.
Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κάρπ.

ἄχαρος ἐπίθ. (II) κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ οὐς. χάρι.

1) Ὁ στερούμενος χάριτος, ἄκομπος, ἄνοστος, ἄσχη-
μος ἐνθ' ἄν.: Ἀχαρος ἄνθρωπος. Ἀχαρὴ γυναῖκα - κωπέλλα
κττ. Ἀχαρο μωρὸ κοιν. Ἀχαρος τόπος Κέρκ. Ἀχαρὰ λό-
για Σκῦρ. || Γνωμ. Ἀχαρο παιδί ἔς τὴν κούνια, ὁμορφὸ παιδί
ἔς τὴν ρούγα (ἐνίοτε ἄσχημα βρέφη μεγαλώνοντα γίνονται
ώραϊα) Πελοπν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσκημομούρης,
ἔτι δὲ ἄπλανος 2. 2) Ἀηδὴς τὴν γεῦσιν, ἄνοστος Μα-
κεδ. (Βλάστ.): Ἀχαρον νιρό.

ἀχαροφτειασμένος ἐπίθ. Πάρ. Πελοπν. (Αἴγ.) ἀ-
χαροφτειασμένος Πελοπν. (Αἴγ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄχαρα καὶ τοῦ φτειασμένος μετοχ.
τοῦ ρ. φτειάνω.

1) Ὁ καμωμένος χωρὶς καλαισθησίαν, ἀκαλαίσθητος,
ἄκομπος Πάρ. 2) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κάμῃ τι μὲ ἐπι-
δεξιότητα καὶ καλαισθησίαν Πελοπν. (Αἴγ.)

ἀχαρτζιλίκωτος ἐπίθ. σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χαρτζιλίκωτος
<χαρτζιλίκωνω.

Ὁ μὴ λαβὼν χαρτζιλίκι, ἥτοι χρήματα διὰ τὰς μι-
κρὰς καθημερινὰς του ἀνάγκας: Δὲν ἀφίνει κανένα παιδί
τοῦ ἀχαρτζιλίκωτο.

ἀχάρτωτος ἐπίθ. Κύπρ. Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χαρτωτός <χαρ-
τῶνω.

1) Ἀμνήστευτος, ἄγαμος Κύπρ.: Ἡ κοπελλούδα ἔμει-
νεν ἀχάρτωτη || Ἀσμ.

Ἄλλον ποὺ σέναν δὲν παίρνω, ἀχάρτωτη μεινίσκω.

2) Ὁ μὴ καλυφθεὶς μὲ χάρτην, ἐπὶ τοίχων δωματίων
Πόντ. (Σάντ.)

***ἀχαρχάλιστος** ἐπίθ. ἀχαρχάλιστος Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χαρχαλιστός
<χαρχαλίζω.

Ὁ μὴ καθαρισθεὶς ἀπὸ τὸν φλοιὸν του, ἐπὶ καρπῶν:
Ἀχαρχάλιστος καρύδᾱ. Συνών. ἀξεφλούδιστος.

ἀχαρῶσι ἢ, ἀμάρτ. ἀχαρῶσι Β.Εῦβ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄχαρος καὶ τῆς καταλ. -ωσιᾶ.

Ἑλλειψις χαρᾶς.

ἀχάδευτος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.) ἀχάδευτος Πόντ.
(Σάντ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χαδευτός <χα-
δεύω. Τὸ ἀχάδευτος κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ ἐνεστ.

Ὁ μὴ περιχυθεὶς μὲ ζέον ὕδωρ: Τὰ λώματα ἀχάδευτα
εἶναι Τραπ. Συνών. ἀζεμάτιστος.

ἄχασμα τό, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀχάζω <ἄχ.

Τὸ νὰ φωνάζῃ τις ἄχ, ἄχ! Συνών. ἀχασμός.

ἄχασμός ὁ, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀχάζω <ἄχ.

Ἀχασμα, ὁ ἰδ.

ἀχασμούρητος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χασμουρητός
<χασμουρεύμαι.

Ὁ μὴ χασμηθεὶς.

ἀχασομέρητος ἐπίθ. σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ οὐς. *χασομερητός
<χασομερῶ.

1) Ὁ μὴ διερχόμενος τὸν καιρὸν του ματαίως. 2)

Ὁ γενόμενος χωρὶς σπατάλην χρόνου: Δουλειὰ ἀχασομέ-
ρητη.

ἄχαστος ἐπίθ. (I) Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χαστός <χάνω (I).

Ὁ μὴ ἀνοιχθεὶς, ἐπὶ στόματος: Ἐγὼ λέγω σε ἄχα κ' ἐσὺ
ἄχαστον εἶς τὸ στόμα σ' (ἐγὼ σοῦ λέγω, ἀνοιξε τὸ στόμα
σου κτλ.)

ἄχαστος ἐπίθ. (II) Πελοπν. (Πύλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χαστός <χάνω (II).

Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀπολεσθῇ, ἐπὶ ποιμνίων τὰ ὅποια
δίδονται πρὸς φύλαξιν καὶ κάρπωσιν ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ ἐπι-
στραφοῦν εἰς τὸν ἰδιοκτήτην χωρὶς νὰ μειωθῇ ὁ ἀριθμὸς
των: Ἐδωσα τὰ πρόβατα ἄποφα κί ἄχαστα. Συνών. σιδε-
ροκέφαλα.

ἀχαστούκιστος ἐπίθ. σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χαστουκιστός
<χαστουκίζω.

Ὁ μὴ ραπισθεὶς.

ἀχάτε προστ. Πόντ. (Οἶν.) ἀχάτεν Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀχά καὶ τῆς ρηματικῆς καταλ. β' πλη-
θυντικοῦ προσ. -τε.

Νά, ἰδέτε.

ἀχαφτογύριστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀχαφτογύριστος Νάξ.
(Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄχαφτος καὶ γυριστός.

Ἐκεῖνος ποδ' ἐπέστρεψεν ἀπὸ τινος μέρους χωρὶς νὰ
δαρῇ.

***ἀχείλωτος** ἐπίθ. ἀδείλωτος Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χείλωτός <*χει-
λῶνω.

Ὁ μὴ πληρωθεὶς μέχρι χειλέων, ἐπὶ ἀγγείου: Ἀδείλω-
λῶτον ἔν' τὸ ποτήρ'.

ἀχείμαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀχείμαστους Ἰμβρ. ἀ-
δείμαστος Πόντ. (Χαλδ.) ἀδείμαγος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀχείμαστος.

1) Ὁ μὴ χεϊμάσας, ὁ μὴ χιονίσας Ἰμβρ.: Ἡ χ'μῶνας
φέτον πέρασι ἀχείμαστους. 2) Ὁ μὴ διαχειμάσας που
Πόντ. (Τραπ.) β) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ διαχειμάσῃ, ὁ
ἄξιος σφαγῆς, ἐπὶ ζῶον Πόντ. (Χαλδ.)

